W.A.V.11

Wajdovske alpinistične vesti

Glasilo AS Ajdovščina / december 2006

Po zelo uspeli 10. jubilejni številki je bilo kar težko zagristi v enajsto. Postavili smo si visoka merila, ki terjajo precej truda in časa, ki ga je v tem podivjanem svetu vse manj. Vendar ideja naših vesti ostaja. So spomin časa, obraz nekega obdobja. Izjemnega pomena je, da se potrudimo in najdemo tistih nekaj uric s katerim postane obraz delovanja naše sekcije skoraj večen. Tokratna številka je še za odtenek bogatejša od jubilejne. Številni alpinistični in plezalni podvigi, doživete zgodbe, nekaj statistike ... Z velikim veseljem ugotavljamo, da napredujemo kot posamezniki in kot organizacija, okrog katere smo združeni. V tem času se je zgodilo veliko lepih dogodkov. Osrednji je vsekakor Simonova in Renatina odločitev za skupno življenjsko pot. Naj bo trdna vajina naveza! Vsi vama želimo, da bi skupaj preplezala najveličastnejšo smer!

Ožbej

Wajdovske alpinistične vesti
WAV št. 11

December 2006

Izdala:
Alpinistična sekcija PD Ajdovščina
Urednik: Ožbej Marc
Likovni urednik: Klavdij Zalar
Jezikovni pregled: Darja Brecelj

Naklada: vsak po svoje

Izdano v elektronski obliki, januarja 2007

Naslovnica:
Na vrhu SZ grebena Planjave (Foto: Klavdij)

Po mnenju Ministrstva za kulturo spada glasilo v sklop glasil marginalno deviantnih skupin, ki s svojim pozitivnim pogledom na svet močno ogrožajo obstoječe koncepte nikoli srečne in zadovoljene potrošniške družbe. Zato je še pred uvedbo enotne davčne stopnje obvezno plačevati dvajset klobas in dvajset litrov vina mesečno v sklad za zdravljenje obolelih za intenzivnim načinom doživljanja življenja.

Kdor bi želel prejemati WAV na elektronski naslov, naj to sporoči na:
as.ajdovscina@gmail.com

Planinsko društvo Ajdovščina
alpinistična sekcija

Severna triglavska stena - Stena

Kratka nemška (IV-/II-III, 800 m)
Slovenska, izstop Zimmer-Jahn
(IV-/II-III, 800 m)

Nedelja 3. septembra nas je zvabila v Severno triglavsko steno. Odpravili smo se v Kratko nemško smer (IV-,II-III, 800 m). Kar sedem se nas je odpravilo v najtrofejnejšo slovensko steno. Naveze: (1. Igor Furlan, Ožbej Marc (I); 2. Matjaž Ferjančič (V), Darja Brecelj (D); 3. David Semič (V), Vlado Slejko (D), Vesna Kobal (D).) Z Igorjem sva po deseturnem zgubljanju v Hornovi in celodnevni odisejadi v Velikem Draškem vrhu upravičeno dvomila, ali nama bo uspelo priti v ponedeljek v službo. No, uspelo je, smer sva splezala suvereno v 6 urah, kar je glede na najin trenutni razvoj odlično. Vesna in Darja sta bili prvič v veliki steni in sta se dobro držali. Čestitke obema! V smeri je bilo ogromno prometa, kar je rešilo tudi marsikatero orientacijsko zanko. Skratka uspešen dan za ajdovski alpinizem.

Potek Kratke nemške v Severni triglavski steni

David Semič, Vlado Slejko, Igor Furlan in Metod Praček so 19. Avgusta splezali Slovensko smer v Severni triglavski steni. Po Frelihovi prečki so izstopili skozi grapo nad izstopom Zimmer Jahn (III/II-II 800 m). Bili so zelo hitri.

Ožbej

Igor v Kratki nemški (Foto: Ožbej)

Fantovščina na Planini Zapotok in plezanje v okoliških stenah

Planja:
Riviera (V+/IV, 550 m)
Bavški Grintavec:
Severovzhodni greben(II, 500 m)

9. - 10. 9. 2006

Tokrat smo se odpravili po dolini Soče v Trento. Simon in David Terpin sta plezala že v soboto in se odpravila v Planjo v eno od smeri zakoncev Relja, imenovano Riviera 5+/4, 550 m. Poročata, da je ocena težavnosti precenjena. Zvečer je potekala alpinistična fantovščina načelnika Simona na planini Zapotok. V zadnjih samskih dneh smo se mu zvečer pridružili še: David S., Stanka, Vesna, Vanja, Klavdij, Valentina, Egon in Ožbej. Radožive debate so se sukale predvsem okrog odnosov moški ženska in vseskozi vlekle zanimive zaključke.

V nedeljo smo se odpravili v starinsko in zelooo klasično smer. David, Stanka, Vesna v eni in Klavdij, Vanja, Ožbej v drugi navezi smo plezali Severovzhodni greben Bavškega Grintavca, II, 500 m. Smer so že pred letom 1900 preplezali Kugy, Bollafio in še nekdo, katerega imena se ne spomnim. Skratka še ena v vrsti smeri romantičnega alpinizma. Ne glede na nizko oceno je smer za tako oceno kar zahtevna, greben pa dolg. Plezali smo 6 ur.

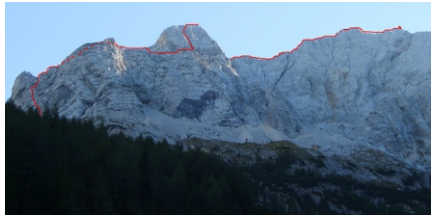

Zelooo dolga smer (Foto: Ožbej)

Vstopna stena nad Velikimi vratci je vsaj za odtenek težja od II. Naprej pa sledi kar zračen in dolg greben. Razgledi so bili v lepem vremenu fenomenalni. Skala je srednje dobra, zato smo se večino grebena varovali. Na vrhu sta nas pričakala tudi Egon in Valentina in skupaj smo sestopili v dolino. Sestopna planinska pot je na nekaj mestih v zelo slabem stanju in terja obilo previdnosti.

Ožbej

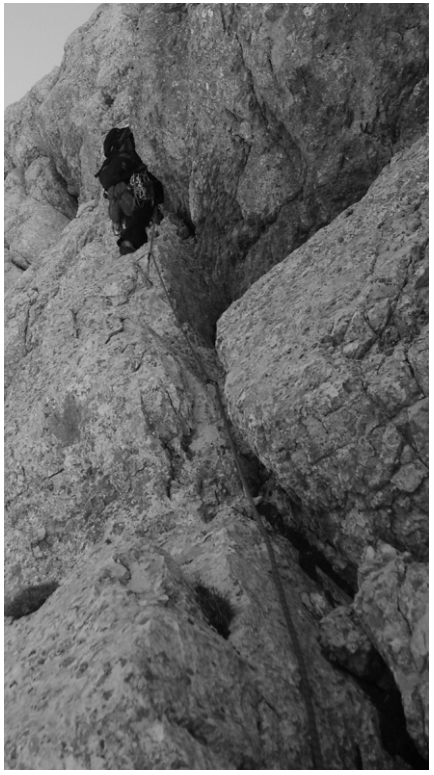

Vstopni raztežaj nad Velikimi vrati je vsaj za odtenek težji od II (Foto: Ožbej)

Tchadov steber v Travniku

1. 10. 2006

Včasih si lahko čestitaš …

… če si izbereš lep celodnevni alpinistični cilj. V tem primeru je bila to Direktna varianta Tschadovega stebra v Travniku, 350 m, pretežno V, potem pa še 300 m lažjega originalnega stebra , izbor pisan na kožo Klavdiju, ki potrebuje za alpinistični izpit še eno dolgo smer. V prvotni posadki je bil en sedež rezerviran še za Marca, pa je novopečeni delavec ugotovil, da po napornem tednu sedenja v službi najbolj potrebuje sobotni dopoldanski spanec.

Tako navaliva s Klavdijem sama in po uri in pol hoje zgubljeno iščeva vstop v smer. Po opisu je prvi raztežaj krušljiv, ostalo pa fantazija, nikjer pa ni omenjen KRUŠLJIV dostop do prvega stika s steno. ŠOK! Klavdij izreče besede, ki so vsakemu alpinistu vgrajene že ob rojstvu: "A greva raje "original", orientacija je lažja, ocena nižja, skala boljša …", ampak jaz se ne dam, saj sem vendar stara đomba!

Končno le najdeva linijo smeri in z razrahljano psiho se spravim iz poševnega kamnoloma v bolj navpičen kamnolom. No, vsaj skala je z vsakim metrom boljša (zgodovina molči o tem, koliko časa sem porabil za prva dva metra in koliko naskokov na različnih pozicijah). Nekako nama le uspe splezati prvih pet raztežajev po opisu. Ocena je še v mejah dovoljenega pesniškega odstopanja, skala pa sredi drugega raztežaja le dobi oceno "to mi deli". Nato je na vrsti navpična poč v plati. Poskusim, pa kmalu spoznam, da tudi za burek nimam. Klavdij je nekako bolj pri sebi in predlaga, da bi poskusil on. Prikupim se mu s predlogom, naj poskusi brez nahrbtnika in stvar "zalaufa". Hitro spleza siten detajl. Nadaljevanje je nekoliko lažje, sam izstop pa zopet zahteva kakšno minuto več. Ko se 40 m višje fiksira, si jaz naložim še njegov nahrbtnik (klasičen alpinizem na kvadrat) in se komaj stegnem do prvega metulja. Res je, jaz tega s trenutno vplezanostjo ne bi zlezel.

Navkljub krčem v rokah predlagam, da grem naslednji raztežaj jaz naprej, a se po par metrih zopet userjem, saj je nadaljevanje podobno prejšnjemu raztežaju. Klavdij ima še nekoliko volje. Zleze tretjino raztežaja, nakar nekako ugotovi, da težave ne ponehajo, da je nadaljevanje negotovo, ura pa teče. Predlaga umik. Jaz modro prevalim odgovornost nanj, saj je zadnjo uro on vodil navezo in tako na olajšanje obeh začneva s serijo petih spustov po vrvi do vstopne podrtije. Aja, a sem že omenil, da nisva našla niti enega klina ali ostalih sledi o predhodnih plezalcih, čeprav je uradna ocena okoli V?

Okoli 17. ure se prikotaliva v Tamar in srečava znanca, ki ima več hribovske kilometrine kot midva skupaj. Skupaj ugotavljamo, da sva lezla preveč levo, na koncu debate pa se zedinimo, da sva bluzila preveč desno. Šele doma nama uspe po fotografiji v vodničku iz leta 1972 razvozlati pravi potek smeri, ki je nekoliko drugačen od Česnove risbe stene, ki je nekoliko drugačna od Česnove skice smeri!

Takole med brati, zadela sva steno, smer pa na 100 m tolerance!

Škoda, če bi bila bolje pripravljena, bi bila prvenstvena, tako pa bodo raztežaji: V-, II-III, V-, VI-, in zadnji, kjer sva obračala, vsaj V, počakali na nadaljevanje, naprimer drugo leto. Sicer pa bi glede na kvaliteto dostopa lahko vsakemu in sebi rekel: "Najdi si kakšen drug hobi!"

Matjaž

Planjava

Celjska smer (IV/II-III, 500 m)

8. 10. 2006/ Prvič sem se podal v severno steno Planjave, ki je 3. najvišja stena domačih hribov. Sicer sva si s Klavdijem izbrala najkrajšo smer v steni (op.: glede na vstop iz Logarske - tu so še krajše smeri v Glavi Planjave, ki so tudi obrnjene na sever, ampak do njih se dostopi kar s Kamniškega sedla), vendar cilj opravičuje sredstva in ta je seveda jasen: splezati 500-metersko smer, da bo Klavdij imel pogoj za izpit, in ne ponoviti "Lost in space", ki se je zgodil v Tschadovem stebru v Travniku. Skratka, uživala sva (vsaj jaz!), kot že dolgo ne. Vožnja do Logarske je seveda doooolga, potem so naju še za 1200 SIT olajšal na vstopu (okoli 8h zjutraj odprejo kesico-prasico, pa plačaj alpinist dolgi spanec), ampak to vse bomo penzije! Glede na napovedano mrzlo vreme sva bila pozna (vstop okoli 9:30), ampak dostop, dragi moji, je pa slaba ura do 1000- meterske stene in to ne hitre hoje! Smer sama pa presenetljivo kompaktna, lahka in orientacijsko nezahtevna. Enkrat ali dvakrat krajši mesti zadišita po IV, še malo III, ostalo pa že na meji "a se čva odvezat" - no, enkrat sva šla štajerca 100 metrov. V smeri sva našla približno 4 kline, več pa jih niti ne pogrešaš. Seveda sva pa bila dobro opremljena z železjem, fantje ne se hecat, saj ste verjetno brali, kako eni brezvezniki abzajlajo v Travniku! Za konec pa še tole: čeprav sem prav slab plezalec v kombinaciji, pa bi šel tole smer še enkrat pozimi. Počakajmo na razmere, potem pa tisti, ki ima bikovska ...

Matjaž

Matjaž v spodnjem delu stene (Foto: Klavdij)

Velika Baba

Nova centralna (IV+/III-IV, 700 m)

Smer je primerna za jesensko izplezavanje ali uplezavanje. Kakor koli, gre za eno najbolj popularnih smeri v Sloveniji s povprečno udeležbo treh navez vsak vikend. Po vsej verjetnosti gre to popularnost pripisati svedrovcem, ki jih je smer polna. Kaj reči? Smeri smo se lotili David T., Blaž K. in jaz ter jo brez večjih zapletov tudi splezali. Večinoma smo se čudili, zakaj moramo plezati po gladkih platah, če bi lahko nekaj metrov desno kolesarili po njej. Ampak kaj čmo. Je pa vsekakor 700 metrov smeri, pa še sestop, kar lepa jesenska tura.

Simon

Spodnji Rokav

Potočnik-Tominšek (III/I-II, 700 m)

15. 10. 2006
Lep sončen nedeljski dan smo David Semič, Igor Furlan in Metod Praček izkoristili za plezalski vzpon na Spodnji Rokav po smeri Potočnik-Tominšek. Smer je dolga 700 metrov, po zahtevnosti pa se lahko primerja s Slovensko v Triglavu. Slabša skala, predvsem pa zapleten sestop dajeta smeri pečat resne ture z maksimalno zbranostjo do konca.

Metod

Jesenska idila na Spodnjem Rokavu (Foto: Metod)

Jesenska paklenica 2006

Letošnja jesenska Paklenica (28. - 31. 10. 2006) je v svoja nedrja zvabila 10 članov in članic AS Ajdovščina (5 na 5). Prva ekipa je prvo noč prespala ob morju. Naslednje dni pa v naši že tradicionalni bazi - Kampu Igor v Selinah. Vikend za večino sta se v Paklenico odpravila tudi Vanja in Bojan. Skupaj smo opravili 47 vzponov.

Splezane smeri:

Velebitaški, VI+, 350 m:
Simon Ušaj in Metod Praček
Ljubljanski, VI+, 250 m:
Simon Ušaj in Metod Praček
Sjeverno rebro, IV+, 170 m:
Ožbej Marc in Vesna Kobal
Kolibri, III, 100 m:
Ožbej Marc in Vesna Kobal
Bijela rampa, III-/II, 130 m:
Vesna Kobal in Ožbej Marc
(prva splezana v vodstvu za Vesno)
Izduženo rebro, IV-/II-III, 200 m
1. naveza: Klavdij Zalar in Kristina
2. naveza: Darja Brecelj in Valentina Mavrič (prvi vzpon ženske naveze v novejši zgodovini AS Ajdovščina)
Dolnja varianta Centralnog kamina, V, 170 m: Metod Praček in Ožbej Marc
Akademski, V+, 180m:
Metod Praček in Ožbej Marc
Centralni kamin, V+, 180 m:
Simon Ušaj, Vesna Kobal, Kristina
Celjski stup, V+, 120 m:
Klavdij Zalar, Valentina Mavrič, Darja Brecelj, ter teden dni kasneje: Vanja Kovač in Bojan Blažica
Nosorog, IV+/III, 150 m:
1. naveza: Simon Ušaj in Vesna Kobal
2. naveza: Klavdij Zalar, Valentina Mavrič, Darja Brecelj
Karamara sweet temptations, VI+, 110 m: Simon Ušaj, Metod Praček
Zubatac, IV, 250 m:
Darja Brecelj, Klavdij Zalar, Kristina
Orada z zubatcem, V-/III, 250 m:
Ožbej Marc, Vesna Kobal, Valentina Mavrič
Klin, A0/VI+ (6c+), 350 m:
Simon Ušaj in Metod Praček
Oliver Dragojevič, III, 150 m:
Vanja Kovač in Bojan Blažica
Oprosti mi pape, IV-, 100 m:
Vanja Kovač in Bojan Blažica
Lidijin z nosorogom, V, 150 m:
Vanja Kovač in Bojan Blažica
Šaleška s Trikom, V+, 170 m:
Vanja Kovač in Bojan Blažica

Vesna v Centralnem kaminu (Foto: Simon)

Sobota: Dva podviga v Aniča Kuku in prvi vzpon ženske naveze
Zjutraj sta jo Simon in Metod mahnila pod Aniča kuk in suvereno opravila s 350 metri Velebitaške. Ker jima še ni bilo dovolj, sta napadla še smer Ljubljanski. V smeri sta imela nekaj težav, povezanih z dehidracijo. Skratka, zelo turbulenten uvod v plezalne počitnice. Ožbej in Vesna sva plezala smer Sjeverno rebro v Velikem Čuku. Smer je lepa in se drži grebena, na koncu pa je še en raztežaj z dvema detajloma 4b. Priporočljivo. Kasneje sva šla še v neopremljeno smer Kolibri, III, 100 m. Smer je zelo podobna našemu Kovku predvsem v tistem delu, ko naletiš na kakšen grm. Dan pa sva zaključila s prvo naprej splezano smerjo za Vesno. Sinonim za take »podvige« je Bijela rampa, III-/II, 100 m. Prvi del ekipe je dočakal sončni zahod v tradicionalni poplezalni bazi, baru Kvartir.

Sjeverno rebro (Foto: Ožbej)

Klavdij z dekleti je popoldan vstopil v smer Izduženo rebro IV-/II-III. Vstopili so prepozno in izplezali ter sestopali v soju naglavnih svetilk. Poudariti pa je potrebno prvi vzpon ženske naveze v novejši zgodovini ajdovskega alpinizma, ki sta ga naredili Darja Brecelj in Valentina Mavrič v smeri Izduženo rebro. Čestitke! Ogromna lakota je 4 člane "odprave" prisila, da so zvečer brez večjih težav zmazali kilogram riža. Nočni del posadke pa je temu sledil z novo dozo v istih okvirih.

Ponosna prva ženska naveza v novejši zgodovini sekcije po nočnem izstopu iz smeri (Foto: Klavdij)

Plezanje v Kolibriju (Foto: Ožbej)

Nedelja: Centralni kamin, Celjski stup, Akademska, Nosorog

Naslednji dan so se naveze premešale. Simon, Vesna in Kristina so šli v originalno smer Centralnega kamina (V). Kristina je bojevito prestala svoj ognjeni krst v prvi malce težji smeri. Metod in Ožbej sva ravno tako plezala Centralni kamin, vendar sva se zaradi precejšnjega prometa odločila za njegovo dolnjo varianto in izplezala na Sjeverno rebro. Metod jo je na izstopnem raztežaju ubral po varianti (V+), ki ponuja lepo plezanje v popolni skali in lepo oblinasti plati. Klavdij, Valentina in Darja so plezali Celjski stup (V+) in uspešno izplezali. Dekleti pravita, da sta v kaminu uživali. V nadaljevanju dneva sta se dve navezi (Metod in Vesna; Klavdij, Darja in Valentina) podali v Nosoroga IV/III. Uživali so. Metod in Ožbej sva ta dan za svojo drugo smer izbrala Akademsko. Za smer sva potrebovala tri ure. V smeri sva naletela na sila prijeten promet (dve rašiški tečajnici). Metod je suvereno splezal smer naprej. Sam sem za zadnji izstopni kamin potreboval nekoliko več časa. Po plezanju smo srebali pive in počakali sončni zahod v Kvartirju.

V strmini Celjskega Stupa (Foto: Valentina)

Simon, Vesna in Kristina v platah spodnjega dela Centralnega kamina (Foto: Ožbej)

Metod v prvem detajlu Akademske v Anića kuku (Foto: Ožbej)

Ponedeljek: Burja in Karama sweet tempations

V ponedeljek zgodaj zjutraj je začela močno pihati burja. Po zajtrku smo se odpravili na kapučin v Kvartir. Ker burja ni ponehala, smo Metod, Simon in Ožbej vstopili v smer Karlovačko VI+, 351 m. Klavdij in dekleta pa so se odpravili na brezupen poskus v Zubatca. Obrnili so po prvem raztežaju, ker jih je veter dobesedno premetaval. Ko so se vrnili v Kvartir, smo vsi skupaj nadaljevali v smeri Mješano na žaru kod Dinka 4+, 111 m. Da pa ne bi vrgla dneva proč, sta se ob 16 h Simon in Metod odpravila v smer Karamara sweet temptations, VI+, 110 m in jo v močni burji, ki ju je hotela odtrgati iz stene tudi uspešno splezala. Zadnjih nekaj metrov že v temi. Pri abzajlu vrv zaradi vetra ni hotela v dolino, enkrat je končala nad njima. Zvečer je veter vseeno popustil in ob mizi v kampu Igor v Selinah se je razvila zanimiva debata o geo-strateških in nacionalnih problemih Balkana.

Torek je dan za klin!

Noč je bila zelo sveža, zato se večina deklet zbudi prehlajenih. Večina se nas odpravi poravnati račune v Zubatca. Darja vodi navezo Klavdija in Kristine. Ožbej pa Vesno in Valentino. V drugem raztežaju zgrešim in namesto po Zubatcu plezam po Oradi, ki je za odtenek težja. Vrh drugega raztežaja je konec svedrovcev. Nadaljujemo naprej po grebenu in v lepem in lahkem plezanju dosežemo vrh te 250 metrov visoke smeri. Za trening tečajnikov in pripravnikov smo sestopili s kratkim abzajlom. Simon in Metod pa sta sledila dolgoletni želji prvega in vstopila v smer Klin. Metod je zgrešil prvi cug in naprej uspešno splezal plato sosednje smeri, ocenjeno s 6 b. Metod se uspešno razvija v odličnega plezalca in alpinista. Čestitke obema! Sledilo je le še pospravljanje in slovo od zares prijazne oskrbnice kampa v Selinah.

Vanjino poročilce

Z Bojanom sva se odpravila v Paklenico v drugi polovici novembrskih počitnic. Na poti tja je deževalo, nato še snežilo … Začetek res ni zgledal nič kaj obetaven, sva ga pa zato naredila bolj poetičnega: splezala sva Oliverja Dragojeviča (3) in v prvem refrenu Oprosti mi pape (4a) sva se že kopala v soncu. Smer se ne more bahati s svojo težavnostjo, z lepoto pa vsekakor. Drugi dan sva začela z Lidijin (5a) in jo podaljšala še v zadnji del Nosoroga (4b) nato pa sva šla še v Celjski stup (5a). Če odmislimo pomrznjene prste v prvem raztežaju, je bila tudi ta smer uživaška. Zadnji dan sva se namenila splezati Saleško (4c) ter potem morda še Catch the rainbow (5a). V Saleški sva se nekoliko preveč "razgledovala", tako da sva jo zaključila v Triku (5a). Ker sva v smer vstopila po kaminu (5b), kot priporoča knjiga, in že v tretjem raztežaju zavila v Trik (5a), je od Saleške res ostalo bolj malo. Ker sva bila daljša, kot sva pričakovala, sva šla raje v kratke smeri ob potoku. Kot kaže, bova mavrico lovila naslednjič.

Jesenska Paklenica 2006 je več kot uspela, saj je bilo splezanih nekaj zares težkih smeri. Pripravniki in tečajniki pa so pridobili prepotrebne izkušnje za nadaljno rast.

Ožbej

Moj Klin

Klin (Foto: Simon)

So smeri, ki jih vedno nosiš v sebi. Tiste preplezane in še več tistih, ki si jih želiš preplezati. So leta, ko si v formi in so leta, ko se zaradi različnih »obveznosti« plezanju ne posvečaš. Posledično se ti želene smeri vedno bolj odmikajo in včasih si misliš, da je konec in da si opravil svoje ter da je sedaj prišel čas drugačnih izzivov. Nekako sprejemaš za samoumevno, da nekaterih sten pač ne boš obiskal, da o nekaterih smereh ne boš več razmišljal. Ali je to konec ali začetek nečesa novega? Ne veš. Dejstvo pa je, da te taka in podobna razmišljanja ne osrečujejo. In kot sem že napisal, alpinizem te običajno napolnjuje s pozitivnim in te osrečuje. Zakaj bi ga potem počasi opuščal?

S Klinom sem se srečal že ob mojem prvem obisku Paklenice. Takrat sva z Davidom imela za višek najinega alpinizma preplezano Brahmovo smer. V Klinu sva videla plezalce in se čudila. David je kmalu za tem smer zlezel, meni pa je ostala želja. In ob vsakem obisku Paklenice sem bil zanj premalo pripravljen. V vseh letih sem splezal smeri, ki so bile tudi težje od Klina, veliko težje, vendar za Klin nisem bil nikoli dovolj pripravljen. Šlo je za psihično blokado.

V zadnjih letih se nisem uspel (beri: nisem se znal zorganizirati), da bi se dovolj kvalitetno posvetil alpinizmu. Posledično so se mi smeri začele vedno bolj odmikati. Vedno težje se je bilo zmeniti za turo, kaj šele kaj večjega načrtovati in trenirati. Včasih me je bilo skoraj sram priznati, da se ukvarjam s plezanjem, saj nisem po cele mesece nič plezal. Prepričan sem, da se je moja nedejavnost pri alpinizmu odražala tudi na drugih področjih. Učinkovitost je padala na celi črti. Tako stanje pa ne more biti dolgotrajno, sicer te čaka samo še šank in razglabljanje o tem, kako je vse brezveze. To pa zna biti uničujoče zate, družino in ostale, ki te obdajajo. Potrebna je akcija … potrebno je nekaj spremeniti.

Klin sam po sebi niti ni zahtevna smer. Zelo dobra skala, svedrovci v primernih razdaljah, varovališča taka, da bi lahko varoval slona, možnost umika, večina smeri VI. težavnostne stopnje … V sezoni je splezan skoraj vsak dan in preplezati ga že desetletja ni noben poseben podvig. Pa vendar …

Letos sem spet prišel v Paklenico nevplezan. Klin me je pozdravil, vendar sem samo sklonil glavo in šel mimo. Ko je minil dan in dva in sva se tudi z Metodom

dobro ulovila, sem pomislil, da pa bi morda stvar šla. Počasi sem začel sprejemati dejstvo, da to smer moram splezati. Moram jo splezati zaradi sebe. Noč sem prebedel v mreži gledajoč zvezde skozi borove iglice. Zjutraj sem tiho spravil opremo, nekaj navrgel, da bova morda šla v Klin, in šel. Še na pristopu nisem bil gotov in se potiho že spogledoval z Mosoraško. Vendar odločitev je padla. Navezovanje pod smerjo je postalo samoumevno. Metod je začel smer, saj so prvi raztežaji ocenjeni s IV, vendar je plezal po plati z oceno VII. Dober začetek?! Prvi težek raztežaj sem po dveh prostih poizkusih hrabro preplezal z uporabo svedrov. Sledila sta dva raztežaja V+ do VI. Nato streha, kjer imaš rit kar globoko nad dolino (spet tehnična pomoč), in nato nadaljevanje VI. Vedno bolj je postajalo jasno, da me misli ubogajo. Da roke in noge ubogajo misli in da se vse skupaj premika navzgor. In preden sem se zares zavedel je Metod že

V zadnjem raztežaju (Foto: Simon)

vodil zadnji raztežaj pred vrhom stene. Na vrhu me je objel mir in spoznanje. Splezal sem smer, ki sem jo nosil v sebi. Kot sem rekel, smer ni posebno zahtevna in v alpinistični javnosti ne predstavlja posebnega dosežka. Vendar je ta smer meni osebno ponovno odprla nove možnosti. Zavedal sem se, da se lahko še razvijam, da lahko še sprejemam odločitve. Mir, ki me je obdajal, mi je dal hkrati gotovost za neštevilne druge stvari. Gotovost za odločitve v poklicnem in strokovnem razvoju in za odločitve v zvezi z alpinizmom. Predvsem pa mi je potrdil, da bom lahko dober mož moji čudoviti ženi. Vse se da, samo odločiti se je potrebno, in potem delati v tej smeri. A ni res, da je alpinizem način življenja?

Simon

Vrh slikovite poči (Foto: Simon)

Kogel in Štruca

Kogel: Virensova (IV, 160 m)
Štruca: Černivec/Pibernik (IV/III, 160 m)

Ekipa, ki ni šla v Paklenico, se je odpravila v Kogel in Štruco. David Semič je vodil navezo, v kateri sta bila še Vasja Lozar in Vlado Slejko. Splezali so Virensovo v Koglu in sestopili v dolino. Matjaž Ferjančič in Igor Furlan pa sta vzela Virensovo za ogrevanje in nadaljevala s plezanjem v Štruci. Matjaž nam je o plezanju v Štruci poslal naslednji zapis: »Par besed samo o plezi v Štruci, saj bojo, upam da, Kogel drugi obdelal. Fantje, Pakla se skrije, tale smer je ena NAJ NAJ. Iste škraplje kot Pakla, samo popolnoma nespolirani grifi. Navalite, orientacija lahka, priporočam gurtne za okoli ušes/rogličev pa še kakšne metulje ali zatiče (v smeri sva jih imela s sabo okoli 10, pa vi?). Ker pa je dostop malce dolg, je treba obvezno med potjo podelat še kaj v Koglu. Če pa si izberete še kakšno smer do 100 m bolj levo ali desno, boste naleteli na podobno skalo. Pa ne pozabite, da so vam Ajdovcem Kamniške Alpe najbližje dostopni hribi. Iz Ljubljane do Kamniške Bistrice je 35 km, do Ljubljane pa še 60-85 km, odvisno od ovinkov.«

Ožbej

Igor v gladkih ploščah Štruce (Foto: Matjaž)

Kovk in Tura

Ožbej in Blaž sva bila v Kovku. Plezala sva po Gamsji (lep prvi zug) v gornjem delu pa prečila po šumi v območje smeri Pušelc in povlekla novo varianto, ki gre po razu levo od plate v Pušelcu. Najtežji cug je ponudil precej izziva in prisodila sva mu oceno IV ali pa IV-. Dvakrat se je bilo treba kar potrudit. Višje, kjer gre Pušelc v desni kamin, sva izplezala levo po lahkem razu. Tako bova zapisala: Gamsja z varianto Pušelca IV - IV-/II-III, 170 m.

Ožbej in Igor R., sva se odpravila v Kovk in splezala Varianto rdečih nogavičk IV-(II-III) 270 m . Varianto je treba še izpilit. V obeh težjih cugih sva se umaknila preveč v levo in potegnila manj privlačni varianti. Pri obeh obvozih bo treba najti možnost bolj desno proti originalni smeri, da bo smer imela rep in glavo. Smer sva splezala v treh urah (8 cugov). Začetek raztežaja takoj nad najtežjim delom (najtežji del varinate Rdečih nogavičk) sem ocenil s IV-, oprimki so sicer dobri, vendar je zadeva rahlo previsna in si posledično zasluži IV-. Igor se je dobro držal.

V novembru sta Tina Di Batista in Ivan Pepeljnak ponovila originalno varianto Rdečih nogavičk. Potrdila sta oceno najtežjega raztežaja (VI+). Skalo sta ocenila kot solidno. Klavdij je dokončno dobil potrdilo, da se je tisto burjasto soboto splačalo potruditi. Prav tako sta člana AO iz Vipave ponovila Krvavo svatbo in ocenila, da si detajl zasluži oceno VI.
S tem smo dobili prve "zunanje" ponovitve naših prvenstvenih smeri v Kovku.

Lepo novembrsko nedeljo smo plezali nad Vipavo. Klavdij in Ožbej sva najprej v stebru Gradiške ture splezala smer Steber 4b+, 100 m, kasneje pa sva se skupaj z Metodom odpravila v Podraško turo, kjer smo plezali Južni raz, III, 300 m. Klavdij in Ožbej sva ga splezala v navezi, Metod pa ga je soliral. Smer zelo priporočamo tečajnikom in ostalim pripravnikom. David in tečajnik Jure sta plezala smer Ciklamen v Stebru, 5b, 100 m ter v nadaljevanju dneva plezala krajše smeri, pri čemer sta se jima pridružila še Blaž in Darja. Tamara, Mile in ekipa so z ljubljanskimi prijatelji plezali v Beli. Prijatelji iz Vipavskega AO v kratkem napovedujejo izzid plezalnega vodnika za novo splezane smeri v turi.

Letos avgusta je minilo 30 let, odkar sta brata Podgornik splezala Orlovco. Prisodila sta ji najvišjo takratno možno oceno (6). V zadnjem času so videni v steni novi klini. Nismo pa še ugotovili, kdo se podaja v steno. Naj se za potrebe zgodovine javi.

Ožbej

Tihožitje iz domačih sten (Foto: Klavdij)

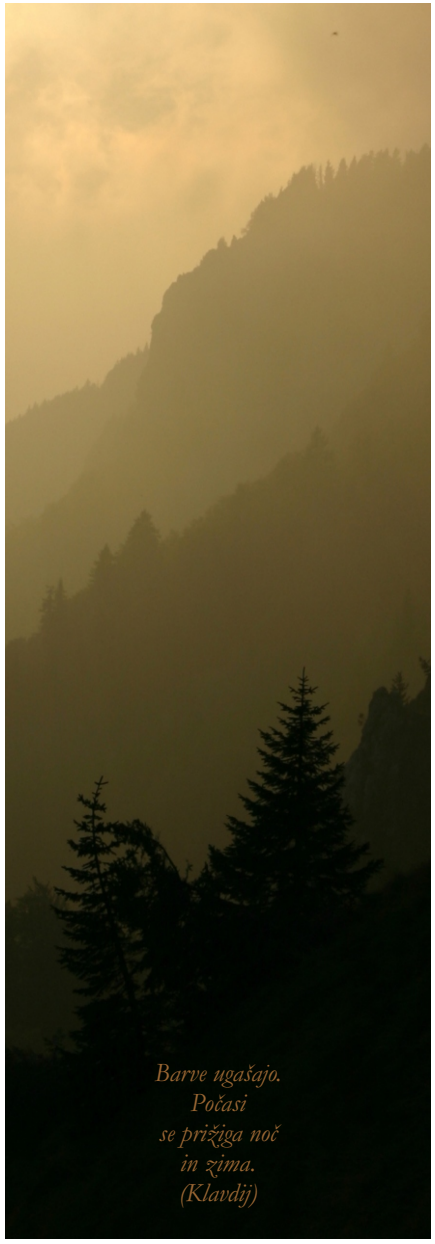

Jesenski večer pod Ratitovcem (F: Klavdij)

Storžič

Datum: 16. 12. 2006
Kraj zločina: Storžič
Vreme: "šajba"
Temperatura: pozitivna
Veter: v mejah normale
Gužva: na vrhu poleg naju z ženo Barbaro še 7 duš, pa še ene 200 na Kališču (bajta)
Snežne razmere: nad 1600 m sneg, v začetku še malce pomrznjen, kasneje pa mehak - helebarda in ostalo orožje tokrat ni bilo potrebno
Uživanje: 3:50 gor in 2:30 dol za približno 1500 m višine
Zaključek: ko sva bila ravno na vrhu in bližje Bogu, sva ga prosila za sneg, pa nama je možakar/ženska rekel/a: "No dobr, Matjaž nehi težit, bo v ponedeljek, samo da ne boš v prihodnje govoril, da si peklensko z....n, ampak nebeško utrujen! OK?" Seveda sem pristal, zato mi, dragi ferajnovci, dolgujete pijačko na naslednji zimski turi!!!

Matjaž

Krn

16. 12. 2006
Po razgovoru z Matjažem sem bil edini s tega konca, ki je imel čas v soboto in to samo do 12h, zato sem se odločil, da grem solo "horolezniško" na Krn.
Sneg me je pričakal na 1700 m, 100 m pod kočo se je pojavila pomrznjena skorja, ki drži težo 85-kilogramskega bikca. Do 9h me je razsvetljevala razbita šajba, kasneje pa se je že začel kazati vpliv fronte z zahoda. Veter je bil srednje močan, na robu ciklonalnega grebena. Do 8h nisem srečal žive duše, pri vračanju pa sem za planšarijo srečal tri ljudi. Kar ugodna otvoritev zimske sezone.

Vlado

Krn in Grintovec

Nekateri smo novoletne praznike izkoristili za manjša pohajkovanja po hribih in si tako vrnili nekaj izgubljene kondicije.
Blaž K., Andrej Š. in Simon smo tako 24. 12. 2006 odšli na Krn. Sicer dokaj mučen vzpon (predvsem zaradi pomanjkanja kondicije) skorajda brez snega se je zaključil že zgodaj popoldne. Tako smo lahko že pred večerom dokončali jaslice.
V torek 26. 12. 2006 smo Igor F., David S., Matjaž F. in Simon odšli na Grintovec v Kamniških Alpah, kjer smo hodili/plezali po JV grebenu (I, 40º). Kljub temu da je udarna ekipa morala večkrat počakati načelnika, smo ob 12:30 že bili nazaj pri avtu. Res lep dan in predvsem lepa tura.

Simon

Zakonska hribovska idila (Foto: Matjaž)

Planjava

SZ greben (III,50°/I-II, 40°, 440 m)

30. 12. 2006
Kar ni uspelo s preprostimi vabili na zimske dostope, je uspelo Matjažu s pravim prijemom in obljubami luštne plezarije v SZ grebenu Planjave. Če citiram: "Tura je zahtevna v mejah normale (1 raztežaj III, ostalo lažje, proti koncu pa še en 2m skok, 'kva pa zdej') …" Ja, če te pa to ne odtrga od dela, pa naj ti teče voda še tako v grlo! Zgoraj bo itak zamrznila. Alora sem zraven. Saj sem bil v zadnjih treh mesecih trikrat na Oknu in parkrat laufal do Izvira; nekaj kondicije je že ostalo.
Dobimo se ob 4. 00 na avtobusni postaji. OK. Približno takrat hodim zadnje čase spat in le popolna odpoved kavi v prejšnjem dnevu mi je nekako omogočila ujeti kako uro spanja.
Sekcija napreduje, organizacija raste. Tokrat smo resna odprava - devet alpinistov, pozabimo tistega, ki je zaspal, in KOMBI! Matjaž kar malo debelo pogleda, ko ga poberemo v Ljubljani, in še nadstandard: štrudel za zajtrk. Ja tako se to dela, punce! Naj vam preide v navado!
Kdaj smo prišli v Kamniško Bistrico in kdaj smo štartali od Jermance, ne vem. Grozljiva 4. 00 je edina časovna komponenta, ki je obstala. Vse ostalo je vezano na položaj sonca in bog ne daj že spet - lune.
Kakorkoli, vsak s svojimi načrti, kaj bo doma počel od 16. 00 naprej, zagrizemo v najzgodnejše svitanje. Kmalu spoznam, da sem storil veliko napako. Da bi pri plezanju imel lažji nahrbtnik sem pustil palice v kombiju in zdaj mi »plastika« spodrsuje na poledeneli poti. Raje ne razmišljam, kako bo na poti navzdol. Šele dokaj visoko pod Sedlom čevlji zagrizejo v sneg in v trenutku, ko naj bi postalo lažje, se oglasi pomanjkanje fizične aktivnosti v zadnjem času. Matjaž, David in Metod me ves čas vzpona čakajo. Omenim celo, da lahko grejo sami v SZ greben, medtem ko bi se jaz pridružil ostalim na normalnem pristopu na vrh Planjave, vendar ne.
Ko končno prisopiham do vstopa v smer, je štant že pripravljen, David in Metod sta že navezana, Matjaž pa že tipa za prvimi grifi. Medtem ko se še jaz rihtam, varuje Matjaža David. Ko prevzamem, začne s plezanjem tudi on. Medtem ko se Matjaž in David ubadata s prvimi zanimivimi detajli, nama z Metodom počasi pojema toplota, ki se je nabrala pri dostopu. Vendar lahko podreva varovališče, še preden naju res zazebe in slediva prvima v navezah.

Med skalo in snegom Foto: Klavdij)

Občutek skale ni več najbolj pristen. Temu botrujejo rokavice, dereze in dolga plezalna pavza. Nekako pa vendarle gre. Ko prilezem do Matjaža, mi ravno prav zanohta. Toliko, da še ni za jokat, vseeno pa občutiš tisto blaženo vročino, ko končno popusti. Matjaž je na dostopu rekel: "Če na začetku zanohta in potem popusti, je v redu. Potem ne bo več zanohtalo." Super torej!

Naslednji raztežaj obeta poezijo. Ko varujem na že skoraj famoznem Matjaževem »dva metuljčka« štantu, on že poplesuje po radodarni dvojki in vrv mi polzi med rokami s hitrostjo, ki greje srce. Ja, ja, prelepo, da bi bilo res. Po dobrih desetih metrih se oglasi: » David poglej za drugim vogalom, tle se ne da naprej,« in že pobiram štrik, medtem ko Matjaž rikverca.

Podoba iz klasične dobe alpinizma (Foto: Klavdij)

Namesto bohotne kopne dvojke zavijemo okoli vogala na severno stran, kjer napredujemo po občasno sitnih detajlih trojk, posutih s snegom. In odločitev, kaj nudi več zaupanja ali nezaupanja: praskanje derez po skali ali stopanje na posnežene vesine, je težka. Vsekakor David izbira kopno skalo, medtem ko me Matjaž vodi predvsem po zasneženih grapah in grapicah. Zdi se, da mu kopna skala dela več problemov, in ko mu sledim, ga razumem.

Sonce je v svoji smeri napredovalo hitreje kot mi, čeprav je stvar nekako stekla. Ko končno stopim do Matjaža na prvem obsijanem štantu in mi reče, da se bova tu razvezala, si mislim: »To je to. Ja, saj nekaj takega sem si predstavljal. Še par korakov do vrha in šibanac v dolino, delo čaka.« Pobožne sanje.

Ker je na južnem pobočju sneg razmehčan in moker, se drživa grebena in se kmalu spet naveževa. Izkaže se, seveda, da vrh še ni tako blizu.

David, ki je doslej občasno godrnjal mantro "En raztežaj trojke, ja, ja …" vse pogosteje pogleduje na uro in vsi se zavedamo, da nas čas priganja in da spet lovimo dan za rep. Medtem ko se sonce neomajno spušča, mi še vedno ne vemo, koliko je še do vrha.

Hitimo. Kot drugi plezam čim hitreje, a po vseh teh metrih je občutek dereze na skali že bolj domač. David pleza kombinirano: na eni nogi dereza, na drugi guma. Menda stvar funkcionira.

Ko Matjaž oznani, da sta do vrha še dva raztežaja, ostali iskreno upamo, a globoko v sebi smo skeptični. Upam le, da izplezamo po svetlem, potem bomo že, no tudi če pridemo do sedla po svetlem, bo super.

Ko po dveh raztežajih Matjaž dejansko potrdi, da smo na vrhu, si oddahnemo. Zadnjih par metrov grebena potegnem naprej in pripravim varovanje, Matjaž pa mi že sledi nevarovan.

Hitro posnamem par posnetkov, medtem ko David in Metod izplezata za nama in se sonce spušča v morje oblakov. Lepo je. Ah, kaj bi se zadrževal, čudovito je in ko bi le lahko še malo tu posedel in užival v tem, kar tu zgoraj iščem. A čas priganja!

Stvari zbašemo v nahrbtnike. Hitro si stisnemo roke in že hitimo v dolino. Ob zadnjih žarkih svetlobe smo na Sedlu in nato v temi sledimo snežnim plankam čim dlje v dolino. Sneg se ravno prav udira, a moje noge že nekaj časa niso več ta prave in sestop postaja kalvarija. Ko na koncu snežišča snamem dereze, utrujen predolgo obsedim v snegu in hlače mi dejansko primrznejo na rit. Me prav zanima, kako bo to v naslednjih dneh.

Ker sem vidno dotolčen, se me Matjaž usmili in mi odstopi svoje palice. Celo z njimi se mukoma opotekam po zaledeneli poti od Pastircev v dolino. Nekoliko bolje je, če se poti izogibam in se prebijam skozi gozd ob njej.

Medtem ko Valentina, Darja, Simon, Vlado in Egon, ki so opravili pristop na Planjavo po normalni poti, pijejo že ne vem katero pivo, meni pojemajo zadnje moči.

Ko končno pridemo do Jermance, nas Egon čaka s kombijem in Valentina s kuhanim vinom. Soplezalci si razvrščajo opremo, mene pa zanimajo le kuhano vino, suhe nogavice in sedeži kombija. In oprema? Kar bo ostalo, je moje, klin gor al dol.

Bejžmo domov!

Klavdij

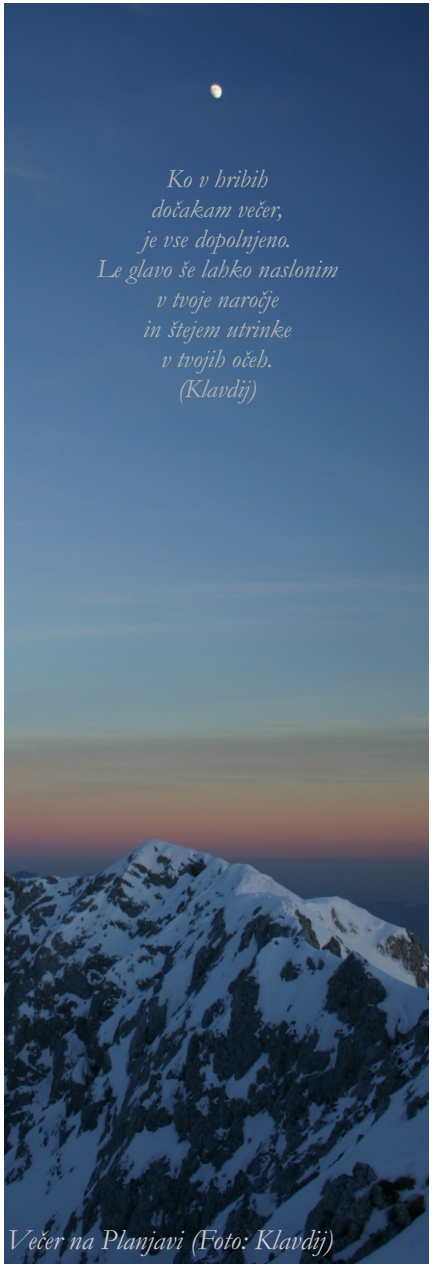

Večer na Planjavi (Foto: Klavdij)

Alpinistična in gorniška literatura

Matevž Lenarčič: Okrog edinega sveta

Sicer je ta kotiček namenjen gorniški literaturi, vendar vam tokrat za razliko predstavljam knjigo, ki govori o letenju. Matevž je v svoji knjigi opisal, kako je v dveh poizkusih (drugi je bil uspešen) v ultralahkem letalu poletel okrog sveta. Avtor nam z literarnimi prispodobami prikazuje tako svoj miselni svet, svoja občutja kot tudi pokrajino, ljudi, zaplete na poti in vseh vrst podvige.
Letenje v ultralahkem letalu te popolnoma izpostavi naravi in postati moraš del nje, da lahko preživiš. Opisi letanja skozi nevihte, skozi dim ogromnih požarov, čez morja, pa tudi birokratski zapleti so tako živi, da zlahka čutiš z avtorjem, se z njim ješiš, bojiš in hrepeniš.
Kakor koli ne znam dovolj dobro opisati knjige, ker je tako polna zapletov, da ti skoraj zmanjkuje sape, ko jo bereš. Priporočam pa jo v branje, saj se velikokrat pokaže podobnost doživljanja letalca in alpinista in nam marsikatera misel iz knjige odstre tudi kanček skrivnosti, zakaj se pravzaprav ukvarjati s to dejavnostjo.

Toplo priporočam tudi njegovo knjigo *Patagonija - Misel in spoznanje*. Ta knjiga je v celoti posvečena alpinizmu in res vredna, da jo vzamete v roke.

Še to. Omenjeno knjigo mi je podaril dobri prijatelj ob vrnitvi s Škotske in magistriranju. Kot posvetilo je izbral Matevževe misli, ki v marsičem ponazarjajo tudi našo alpinistično pot, po kateri kot posamezniki hodimo:

»Pot, ki me vodi stran od mojih dragih, me bo pripeljala nazaj do njih. Bolj se oddaljujem od svojega začetka, bolj se mu približujem. Vsak dan bolj dlje, a hkrati bližje. Ko pridem nazaj se bo združil začetek s koncem. In takrat bo želja požrla samo sebe, takrat bo duša spravljena s telesom. Beg od mojih najdražjih je torej zgolj pot do njih.«

Simon

Drugačen pogled na dolino, v katero se vedno znova radi vračamo (Foto: Klavdij)

Začetek Alpinistične šole

Letošnja alpinistična šola v okviru Alpinistične sekcije je že peta po vrsti. Organizatorji smo se veliko pogovarjali, kako bi potrebna znanja in veščine čim bolj kvalitetno posredovali tečajnikom. Zato smo tudi spremenili organizacijo programa. Ga razdelili na tri sklope in povečali število skupnih tur in praktičnih veščin. Žal pa so se letos za šolo odločili samo trije posamezniki. Kakor koli, šola je in bo. Spet smo prilagodili program. V naslednjih dveh mesecih bomo podali čim več praktičnih veščin za gibanje v skali in v zimskih razmerah. Ker pa sem kot inštruktor zaskrbljen nad obvladovanjem praktičnih veščin večine našega članstva, bodo predavanja namenjena tudi ali predvsem že obstoječim članom sekcije. V alpinizmu je tako, da se je treba stalno izpopolnjevati.
Skratka, stvar laufa in bo laufala še naprej. Kot sem pa že večkrat povedal, so prav na vsa predavanja (in predvsem praktične vaje) vabljeni vsi člani sekcije.
O sporedu vaj pa ste itak vsi obveščeni.

Simon

Iz samotnih poti **foto Galerija**

Gladke stene v Stupu Anića kuka so morda najbolj priljubljene med plezalskimi posladki Paklenice.

Trenutek za razmislek
foto: Klavdij Zalar